

תת"ע (ירושלים) 471-04-25 - מדינת ישראל נ' עזאלדין קונבר

תת"ע (ירושלים) 471-04-25 - מדינת ישראל נ' עזאלדין קונברשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 471-04-25

מדינת ישראל

נגד

עזאלדין קונבר

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[09.02.2026]

כבוד השופטת מיכל שביט

החלטה

1. בקשה לביטול פסק-דין שניתן בהיעדר יש להגיש בצירוף תצהיר ואסמכתאות לתמיכה בנטען בה (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז(6) 793, 802). המבקש לא צרף לבקשתו תצהיר ערוך כדין לאימות העובדות המשמשות יסוד לבקשה. די בכך כדי להביא לדחייתה.
2. גם לגופם של דברים, לא מצאתי שיש בבקשה ממש.
3. בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".
4. המבקש טוען כי לא התייצב לדין בעניינו מאחר שלא ידע על אודות קיומו. כעולה מתגובת המשיבה והמצורף לה, המבקש זומן כדין, באמצעות דואר רשום לכתובת מגוריו אשר מעודכנת במשרד הפנים וחזר מהסיבה "לא נדרש". לכן, במקרה זה מתקיימת חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974, לפיה "בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

5. כפי שנפסק, "...מקום שההודעה לא נדרשה במען שאליו נשלחה, ברגיל נעוץ הטעם לכך בנמען. אפשרות אחת היא שהנמען שינה את כתובתו בלא לקיים את החובה לעדכן את מרשם האוכלוסין; אפשרות אחרת היא שהנמען לא דרש את ההודעה מטעמים שונים הקשורים בו, ובכללם ניסיון לחמוק מתשלום. בשני מצבים אלה קבע המחוקק כי יש לראות בנמען כמי שקיבל את המסמך שנשלח אליו. זוהי קביעה נורמטיבית הזוקפת לחובת הנמען אי-קיום חובות המוטלות עליו מכוח הדין לעדכן כתובת ולדרוש דואר רשום ששלחה אליו רשות מוסמכת. אפשרות נוספת היא שאירעה תקלה כלשהי שגרמה לכך שהנמען לא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם קשורים בו. במצבים כאלה - שהם בגדר החריג ויוצא הדופן - תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מאפשרת לנמען לנסות לסתור את החזקה. אם יעלה בידו לעשות כן, יקבע בית המשפט שההמצאה הייתה שלא כדין" (רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם. 11/06/13).
6. המבקש לא עמד בנטל לסתירת חזקת המסירה האמורה.
7. כמו כן, לא מצאתי כי ביטול פסק-הדין דרוש למניעת עיוות דין.
8. הלכה היא, כי עילת "אחר נהג" אינה מבססת חשש לעיוות דין וכי אין לראות בה כ"נימוק מיוחד" המצדיק את הארכת המועד להישפט או את ביטול פסק הדין (רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.11.13), רע"פ 7018/14 מיכאל טיטלבוים נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.10.2014)). הדברים נכונים גם במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה שהינה ראייה מוצקה ובעלת משקל (רע"פ 7839/08 שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.11.2008); רע"פ 9540/08 עופר מוסברג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 8.1.2009); רע"פ 8927/07 סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.1.2008), רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.2.2015), רע"פ 2754/12 ביסמוט נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.4.2012), רע"פ 222/13 מחמוד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.1.2013)).
9. יצוין כי המבקש הורשע בעבירה מסוג "הזמנה לדין" של נהיגה במהירות מעל המותר, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה. הוטלו עליו פסילה קצרה, פסילה מותנית וקנס, ההולמים את נסיבות האירוע ואת עברו התעבורתי כפי שהוצג והוגש בתיק בית המשפט. ענישה זו מצויה במתחם הענישה. המבקש לא הראה אחרת.
10. נוכח האמור לעיל ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדין על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק-הדין.
- ניתנה היום, כ"ב שבט תשפ"ו, 09 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.